

הגולם מירושלים

ני חיילים ישראלים נוספים נהרגו השבוע בירי מחבל, הפעם מגבול ירדן. אחד מפגועי כקבוק התבערה ברמאללה מת מפצעיו. כקבוקי כבד פצועים, לעיר תים יומיומיים, מזריקות אבנים ומקירות סכניים. ידיעות שוטפות ורופות זו את זו על מעשיירצה אכזריים של ערבים משתפי פעור לה בירי אחיהם.

המדיהים הוא, שמה שהיה בלתי נסבל ואף בלתי מתקבל על הדעת, בסך הכל לפני פחות משנתיים — הפך לגורמה מקובלת, לחלק מן החיים. בכל כשלוף יש הסבר, לכל מוות יש תירוץ. לפני כשלושה שבועות כמעט רצה חייל ירדני ערקי מתגנבת אמריקאית בקיבוץ לוטן בערבה, וחטף חיילת לפני שנהרג למר בית המזל. שר הבטחון יצחק רבין הכריז עליו שהוא "משוגע". ראש הממשלה יצחק שמיר קנה את ההסבר של המומחה הפסיכולוגי, והרמטכ"ל דן שומרון התייחס למחבל כאל "פסיכי". המשוגעים האלה, הפלשתינאים, יודעים משום מה בדיוק, איפה אפשר ומותר להשתגע.

השאלה היא מיהו "הפסיכי" בכל הסיפור הזה: הפלשתינאים שהפכו את הרצח למקצוע והכניסו שיטה בשגעון הזה, או אנחנו המרשים למעשים כאלה להימשך ככל רחבי ארץ ישראל ועל גבולותיה? אנחנו המוכנים להמשיך ולשמוע את הפרשנות הבטחוניות הירמית, אחרי כל מחבל, מפרשנינו לעינינו בטחון וחוק, ה"ה רבין ושמיר, אשר לעיתים הופכים גם למומחים לפסיכיאטריה-יקלנית. עכשיו כבר אין אומרים שהמחבל הבורד הוא "פסיכי". הפעם התעוררו גם רבין וגם הרמטכ"ל שומרון להזהיר את ירדן: תמיכתה "בחודשים האחרונים" באש"ף, והרשתה ל"ארגון לפתח פעילות בירדן עלולה להביא להרדרות מבליתי מגבולה נגד ישראל. אלא שרבין יודע על פעילות אש"ף בירדן מזה חודשים, ולא נקט באף צעד משמעותי או הזהיר את המלך חוסיין מבעוד מועד.

מלבד פרשנות בטחוניות שוטפת למה שכבר קרה, בדרך כלל אירוע חמור הממתיים כמותם של יהודים, יש לרבין עם שיטה אחת: לברוח ללבנון. באופן כפייתי ממש, עקבות כל פיגוע נוו הנרגים ונרצחים יהודים, חיילים או אזרחים במרכז הארץ, בדרום, כבשחים — וכמוכן בגבול לבנון — מופיע רבין עם אותו תקליט שחוק. הוא מסביר שאין פתרון לטרור, והדוגמא היא לבנון. הנה שם ניסו לחסל את הטרור, במבצע של"ג והטרור נמשך.

גיבלת פוליטי מכישלון ביחוני

באמצעות דוגמה זאת מנסה רבין לתייך את אולטימו קלפי הטרור הפלשתינאי ברחבי המדינה.

רבין אינו מספר לציבור איהו מאמץ צבאי אדיר ומוצלח משקיע צה"ל ברצועת הבטחון בדרום לבנון כפוננה לה, כדי למנוע פיגועי מחבלים, חדירות פלשתינאים והתאבדותיות השיעים. רבין גם לא יאמר לציבור — סיבות פוליטיות ואישיות — שהמאמץ של צה"ל בתחום זה היה חייב להיות כפול ומכופל, אילו לא קמה ישראל ב־1982 להרוס את תשתית אש"ף בלבנון ולגרש בהצלחה אלפי מחבלים מעיירות. ישראל היתה חייבת יהיה לשבת עם מצובתי מילואים בצפון וספק אם היתה מצליחה לבלום נטישת מתיישבים. גם כך, מאז "מדיניות רבין" בצפון, שגם הצלחתה היא תוצאה ישירה של מלחמת שלום הגלילי, שילמנו כבר במחיר יקר של נפילות של עשרות חיילי צה"ל ופגיעתם של רבים אחרים.

ומה עם היהודים, חיילים ואזרחים, שנהרגו ונרצחו ברחבי הארץ מאז החלה ולא חוסלה

האלימות הפלשתינאית כמשך עשרים ואחד החודשים האחרונים?

אלא שאיש לא בא להתחשבן עם רבין וחכמי ריו על גוויות חללים ומספריהם, כפי שעשו חבריו במלחמת לבנון, כשעסקו, ועדיין הם עוסקים במלאכה בזויה ונוראה זאת.

אבל על עניין אחד יש לבוא עמו חשבון כי הוא בנפשה של המדינה: על האריות, על ההשלמה, על היותורים שהם גוררים. אגב, זוהי שיטת ההסתגלות הלבנונית. הוא שר הבטחון הראשון של ישראל אשר תתייחס אל רצח יהודים, "בשחים" ומחוצה להם, ונפילת חיילים בגבולות, כאל תופעה נורמלית וקבועה שעוברים עליה לסדר היום.

ממש של האזרה. כל עוד ש... קרה למישהו אחר" ואני את נפשי היצילתי, היהודי בנטו תמך בועידה-קהילה.

הגולם האנגלי מפראג

אז מנם ציינו גם אצלנו השבוע 50 שנה לפרוץ מלחמת העולם השנייה. ורבין עצמו נאם נאום יפה. אבל הציבור הישראלי הרחב אולי צריך היה להתרשם וקא מרט שהציגה הטלוויזיה הישראלית כרגע של חסד. שם הזכירו, או לימדו נשכחות: כיצד ראש ממשלה בריטי, שוטה ועיוור, נאוול

פרשן צבאי ומומחה לפסיכיאטריה קלינית

צ'מברליין וחבריו באירופה, אנסו דמוקרטיה שהיתה מעצמה צבאית כשלעצמה, צ'כוסלובקיה, להתקפל משטחי ההגנה החיוניים מול הטרור הנאצי של היטלר. כיצד התקפלות טריטוריאליות זו — למען "שלום עכשיו" — הובילה לא רק לשיתוק וסירוס המכונה הצבאית של צ'כוסלובקיה, אלא לשבירת כושר ההתנגדות של אזרחיה. עד שנפלו לא רק צ'כוסלובקיה, אלא העולם כולו — למלחמה.

מעל לכל, באתו סרט טלוויזיה, לבני דור ישראלי שלא ידעו את אותה תקופה, בלטה דמותו של ראש הממשלה הבריטי, שנראה מיץ ליצן מבולבל, נפוח מחשיכות עצמית,

במשך כ־100 שנה ידעו היהודים פה לגבות את מחיר רמס, גם לפני ואחרי פעולות התגמול של שנות ה־50.

ואילו שר הבטחון רבין, בחסותו של ראש הממשלה שמיר ובשותפותו המלאה, הרגילו את הציבור או לפחות את חלקו, שהקות רם יהודים מותרת, ללא שהרצוחים יבואו על עונשם. מלבד מבצעים ספוראדיים כ"שט" חים" ומלבד פעולות יזומות בודדות בלבנון, הכל עוברים לסדר היום. מלבד פעולות נוע"זות ספורות נגר לב ומוח הטרור כגון: הוצאתו להורג של אברג'האד שפירסומי חו"ל הקישו אותה לישראל, וחטיפתו של שיח" עובידי, הנציח רבין במערכת הבטחון קיפאון מחשבתי מביצע מקצועי.

נוכח הקפאון הזה אין פלא שרבין, שאינו טיפש כלל, חיפש דרך לצאת מן המבוך, וכאן הוא נתן פרס לתוקפן כשיום, דחף, וגרר את שמיר להבטיח בחירות לפלשתינאים, שאינם יכולים להיות אלא מועמדי אש"ף — מחול" לי ומפקדי הטרור, צעד ראשון להקמת מדינה פלשתינאית.

מהכשלון המקצועי הבטחוני, נמלט אם כן רבין לתוך "הפתרון הפוליטי": שליחים גלויים ומוסווים של אשף החלו לצאת ולבוא למשרדו וללשכתו של שמיר. שניהם קיוו כי וויתורים לפלשתינאים, לאש"ף, יביאו לרגיעה ביהודה ושומרון וחבל עזה, התנגדו בכל תוקף לקשור את חיסול האלימות כתנאי מוקדם להזות איהו שהיא תכנית מדינית.

ומה קרה מאז ששמיר ורבין ניסו למצוא חן בעיני הפלשתינאים? מקרי הטרור, האלימות והרצח הפלשתינאים החמירו. התיססה הער"בית בתוך ישראל גוברת. פרשננו לענייני בטחון רבין קם ומסביר כאילו "הפתח" הקשיח את עמדותיו. רבין מנסה לספק שוב סס"הרומה לעם שלם. המררים הלאומי בעבודה. אין זה פלא שהפופולאריות הציבורית של רבין אינה נופלת, למרות שהרצחנות הפלשתינאית גוברת. רדת הקהל נוטה לתמוך בפתרונות הקלים שאינם מחייבים כל מאמץ לאומי ואישי. וכל עוד הדבר אינו נוגע לעורו

לה הבריטי אשר מכר בנויד עדשים של פיסת נייר, של סיסמת "שלום בימינו" — את עתידו של עם קטן ובסופו של דבר גם של שישה מליון יהודים.

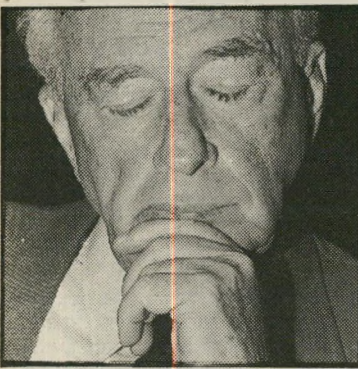
אותנו מעניין הגולם מירושלים: כלומר התגובות הגולמניות של ממשלת השיתוק הלאומי כלפי הבעיות הבעורות הצצות בכל יום, ואלה לטווח הרחוק. אך אם נתייחס רק לליקויים החמורים בת"חום הבטחון, ולתכנית המדינית הישראלית, העלולה להביא להקמת מדינה פלשתינית בכל הארץ — די בכך כרי להבחין בנזקים שגורם הגולם זה.

סכנה ירדנית-עיראקית

מדובר לא רק כמה שנראה לעין, אלא במהלכים שרק מקצתם נראים על פני השטח. הסימן החמור ביותר להכנות מלחמת תיות נראה דווקא מירדן, שהיתה השקטה והנוחה ביותר. עצם העובדה שהמלך חוסיין הירשה למטוסי-צילום עיראקיים לטוס בש"מיו לאורך גבול ישראל, מוכיחה לא רק על מצבו הפנימי הכלכלי-הבטחוני המעורער של המלך. אלא אף יותר, על נכונותו לתת יד לעיראק להכין תכנונים אופרטיביים נגד ישראל. המלך יודע היטב, שטיסות צילום עיראקיות כאלה משמעותן כוונות עיראקיות שונות. מהפצת תגמול עיראקית בישראל על הריסת הכור בבגדאד. עד להופעת תריסר דוויזיות משוריינות עיראקיות ביום בהיר אחו, דרך ירדן, על גבול ישראל.

ירדן ועיראק שמרו על טיסות צילום אלה בסודיות גמורה. וישראל משום מה שתקה, עד שהסוד רלף. אבל יש להניח כי ירדן ועיראק לקחו בחשבון כי הטיסות תתגלנה. פירוש הדבר שלא רק עיראק מצפצפת על ישראל, אלא גם רידן: כי כך מתייחסים כיום, אפילו המלך חוסיין, לגולם בירושלים. כשיש לבחור בין שקט עם ישראל לברית עם בגדאד, עשה חוסיין את הבחירה האחרת, כפעם הראשונה מאז מלחמת ששת הימים.

זהו סימן להופעת ענני מלחמה אפשרית, ככל שחולשתה של ישראל תתמשך. יש להיניח שאנו יודעים מעט מאוד על התכנונים

יתורים לפלשתינים כאמצעי להרגעת השטחים

המשתופים למקרה של מלחמה, לא רק שק ירדן ועיראק, אלא גם של בת-יבריתיה של עיראק, מצרים. זוהי עיראק שונה לחלוטין — מלחמתית ומסוכנת.

הטרגדיה במצבה הנוכחי של ישראל, הוא בכך שרבין של היום הוא איש אחר לחלוטין מרמטכ"ל מנצח של מלחמת ששת הימים לפני למעלה מ־20 שנה. ושמיר של היום הוא אדם אחר לחלוטין מאותו לוהם ומפקד בלח"י שיצא נגד האימפריה הבריטית. גם זה היה ממוך, לפני 50־ שנה.

הפולט שטויות חסרות טעם ונסוג מקו לקו — מול הטרור ההיטלריסטי, כשכל שלב מוצג כהצלחה. המוני העם הבריטי התרגלו אז לשתק הזה של ראש ממשלתם ועתונניהם. פני אזרחי פראג האומללים נחקקו בוכרון הצופה, כשנועד להם שמנהיגיהם מכרו אותם ואת עתידם לשגינות השלום של ראש ה"מעצמה הבריטית וחבריו. אבל אז היה כבר מאוחר. היהודים שהביאו לעולם את סיפור הגולם מפראג, זה שאינו אחראי למעשי הרסינותו, ראו יחד עם הלא-יהודים, את תוצאות מדיניותו של הגולם צ'מברליין: ראש הממש